

УДК 821.161.2
ББК 83.3 (4 Укр)

ТВОРЧИСТЬ ДАРІЇ ВІКОНСЬКОЇ В ЛІТЕРАТУРНО-КРИТИЧНІЙ РЕЦЕПЦІЇ 30-Х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ (у 120-літній ювілей).

Л. Т. Шевчук

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
76018, м. Івано-Франківськ, вул. Т. Шевченка, 57*

На матеріалі епістолярію та літературно-критичних публікацій 30-х років ХХ століття висвітлено ідейно-естетичні засади, літературно-рознавчі стратегії й еволюційні етапи творчості Дарії Віконської, поширено уявлення про специфіку західноукраїнського літературного процесу означеного періоду та відлуння в ньому творчості письменниці.

Ключові слова: Дарія Віконська, рецепція, літературно-критична думка, епістолярій, літературна критика.

Сучасне уявлення про складність і багатогранність західноукраїнського літературного процесу першої половини ХХ століття буде неповним без осмислення різних граней творчої екзистенції Дарії Віконської – неповторного майстра фрагментарної прози, проникливого й вимогливого критика, ерудованого мистецтвознавця, переконаного, що “мистецтво – це наше життя, бачене очима душі” [14] (ці рядки супроводжували її, вочевидь, до того трагічного моменту, коли “свідомість блискавично підсумувала все, а крихке й вистраждале тіло бездиханне опинилось на бруці, розбите й окривавлене” [6, с.391]). Подібна всеохопність, енергія в творчості, природно, інспірували літературно-критичну рецепцію сучасниками письменниці, рецепцію, що не втрачає своєї актуальності і донині.

Як свідчать архівні матеріали, Дарія Віконська (літературний псевдонім Ліни Малицької, з дому Федоровичівни; часто послуго-увалася псевдонімом Федоренко та подвійним прізвищем Федорович-Малицька) дебютувала у дванадцятирічному віці, а 1919 року тернопільські «Українські Вісти» надрукували її перший український нарис – «Замітки про звання сестри-жалібниці» [7]. Впродовж 1925-1927 рр. в літературно-мистецькому щомісячнику «Нова Хата» з’являються її рецензії на твори українських та зарубіжних митців («Нова історична повість Б. Лепкого», «Новий тип жінки (3 нагоди нових книжок Victora Marquerille)», «La Gargonpe», «Жінка в творчості великого французького письменника»), публіцистичні статті про економічну незалежність жінок, літературні нариси про визначних культурно-громадських діячок [13]. Приміром, до річниці смерті дружини відомого художника Олекси

Новаківського (характерно, що Дарія Віконська завжди цікавилася творчістю цього “малювача настроїв” (Р. Шульова). Так, відвідавши третю виставку його полотен, у газеті «Діло» за 15.V.1922 р. вона блискуче інтерпретувала картину «Визволення») письменниця публікує нарис «В незабутню пам’ять Нусі Новаківської». Майстерні силуетки присвятила вона й іншим талановитим жінкам (“Українська артистка в концертній залі” (в центрі уваги – піаністка світової слави, дочка професора Львівського університету Олександра Колесси Любка Колесса. – Л.Т.), “Наталя Королева – сьогорічна літературна лявратка”). Втім, подібних есеїв-портретів, у яких вдало відтворено творчо-психологічне обличчя митців, у письменниці немало.

Поважним дебютом Дарії Віконської у літературі є невеличка збірка етюдів «Райська яблінка» (1931), яка була написана протягом 1927-1929 років і складається з окремих “акордів”: настроєвих етюдів («В альбом», «Модерне мистецтво», «Поет»); діалогів про сутність кохання та призначення жінки («Ворота», «Затрачений звук», «Загроза кохання», «Весняної ночі», «Райське яблуко»), малярських візій (“Три образи. 1.“Мона Ліза”. 2.“Візія”. 3.“Шал”; “Дві амфори”). Про її вартісність можна судити із епістолярної спадщини. Властиво, десять років (1929-1939) Ліна і Микола Малицькі листувалися із напрочуд шляхетним священником Йосафатом Скрутенем, який підписувався – Іван Стефанів. Зі змісту єдиного доброзичливого листа-рецензії вченого від 28 жовтня 1931 року, знайденого нами у Центральному державному історичному архіві м. Львова, неважко здогадатись про його приязнь до дебютантки, прагнення підтримати цю “скромну, безпретензійну статтю”, “апостолку західної культури”.

Аналіз цього важливого документа допоміг не лише віднайти значні факти, дотичні до життєпису і творчості Дарії Віконської, а й чіткіше уявити літературне оточення першої третини двадцятого століття. У контексті дискусій, які розгорнулися у Львові та за його межами довкола «Райської яблінки», варто зацитувати перші рядки розлогого листа Й. Скрутеня: “Ця книжка на устах усіх у Львові, бо навіть на глухій провінції. З хвилиною її появи стали зводити за нею справжній бій світські і духовні, філософи і літерати, – на сторінках нашої преси, у фахових журналах, у листах приватних” [7, с.1]. Очевидно, це справді була небуденна подія. Однак, незважаючи на оригінальність мистецьких нарисів, які передають глибокі та інтимні переживання чутливої душі, критика в особах Дмитра Донцова, Гавриїла Костельника та Петра Коструби деякою мірою тенденційно оцінювала їх. Автор листа вдало простежує мотиви, якими керувалися опоненти – Г. Костельник, “зневірений у європейську культуру”, що вбачав у «Райській яблінці» “заслабу духову поживу” [8], та Criticus (П. Коструба) “у своїй дуже різкій і, очевидно, не по-філософійному написаній оцінці” [7, с.13].

Симптоматично, що Й. Скрутень здивований позицією Донцова,

“котрий, на наш погляд, якраз повинен був тішитись з такої книжки, бо вона назагал написана в його дусі” [7, с.13]. (Власне, йдеться про приналежність Дарії Віконської до націоналістичної течії української літератури міжвоєнного двадцятиліття [4]. З огляду на це, стає зрозумілою співпраця письменниці з літературно-мистецькими і науковими журналами «Вісник» (перейменованій у 1933 році з «Літературно-наукового вісника»), «Дажбог» (1932-1935), «Обрії» (1936-1937) та «Напередодні» (1937-1938), що утверджували державотворчі ідеї і через які реалізувалися літературно-критичні концепції.) На протигагу вищезазначеним критикам “мало що не самітний остав М. Рудницький з висновком, як слід позитивним, про “рідний дебют”, “книжку з подихом Європи”, “книжку з великою культурою” [7, с.1].

Доречно, мабуть, відзначити, що виразником національної ідеї у літературі цей відомий галицький критик не був, віртуозно боровся проти ідеологізації мистецтва і відстоював право творчої індивідуальності на пошук нових мистецьких форм, на свободу творчої думки, на європейськість. Зрештою, він завжди відгукувався на появу оригінальних творів і високо поціновував тих митців, що творили складну модерну літературу і критику, у підґрунті якої були психоаналітичні концепції З. Фрейда та К. Юнга, філософія Ф. Ніцше тощо [11], митців, для яких були важливими “мистецькі вальори твору” (Дарія Віконська). Та й за тональністю дослідження Віконської, їх образність і полемічність якоюсь мірою нагадують стиль самого Рудницького.

За словами Скрутеня, саме світоглядні орієнтири Дарії Віконської – її “гранітна аристотелівсько-схоластична філософія” (з цим визначенням вона погодилася, зазначивши про своє зацікавлення Паскалем та Кеплером), що ґрунтувалася на працях Платона, св. Августина, Фоми Аквінського, її студії в оригіналі Вундта, Канта, Ніцше, Фрейда, Шопенгауера, Юнга та ін. – спричинили “недовір’я” вищезгаданих критиків. І далі автор листа припускає: “Отся оригінальна особистість і отсе багате, хоч притім безрозкішне, тверде і жертвенне життя, виросле на западному, європейському і, скажім одверто, на католицькому ґрунті та культурі, стає, на мою думку, причиною дивного і невластивого, бо негативного, становища (ставлення. – Л.Т.) критики до її “Райської яблінки” [7, с.3].

Зрештою, ще одна побіжна заувага адресата, що “чужа культура, перенесена на чужий ґрунт, мимоволі викликає недовір’я”, зумовлює пристрасну помітку Дарії Віконської на полях листа: “Я не є “чужа” раса, бо то ½ українка – по батькови” [7, с.10]. У наступних рядках священик торкається проблеми співвідношення біографії письменниці із певними мотивами твору, специфіки психології творчості, адже у літературній критиці нерідко простежується ототожнення позицій письменника та персонажа: “Можливо, слід пізнати авторку і її життя,

щоб могли як слід зрозуміти її писання?» [7, с.10]. Він відзначає невимушену посмішку, привітність, ввічливість, легкість вислову, досконале володіння іноземними мовами (“знаменито знає і з пам’яті наводить довгі цитати Данте, Шекспіра”), всебічну начитаність в області поезії, музики, архітектури та малярства, небуденний інтелект, справжню аристократичну культуру, велику релігійність, любов до природи Дарії Віконської і вкотре наголошує: “Її становище до життя – це змагання, щоб досконалити себе” [7, с.7].

Ці вмотивовані ліричні відступи логічно переплітаються із спробою з’ясувати й інші причини гострої критики на адресу “Райської яблінки”. Однією з них є еротика у письменниці чи “радше її погляд та оцінка секспитання”, яка шокувала багатьох критиків. Хоча з побіжного огляду на темарій нарисів – утвердження місії жінки в інтимній сфері («Райське яблуко»), викриття розпусти («Шал»), проповідування чистого й ідеального кохання («Загроза кохання»), захоплення красою жіночого тіла («Дві амфори») – видається надмірною і цнотливо показною тривога літературних грандів.

Відтак автор рецензії висловлює власне розуміння ситуації, вважаючи, що критики звернули увагу на другорядні речі: “«Райська яблінка» віддає глибокі і інтимні переживання душі, душі змінної, блукаючої, шукаючої... “Присвята” – Неназванному, Всевідучому і т.д. дуже влучно розпочинає міркування” [7, с.15]. І далі: “Авторка робить присвяту Богові. Адже чому вільно пропагувати грішне, сороміцьке і зчиняти водночас шум при проповідуванні доброго, правдивого. Чому поруч, а може, красше на місці (...) настирливо спокусливої Венери не поставити чистої Мадонни” [7, с.16]. Й. Скрутень уважно аналізує усі хиби нарисів, зокрема відзначаючи у деяких з них («Поет») безвихідні, нереальні ситуації, містичність, надто гіперболічні, тривіальні діалоги. Але загалом він виділяє актуальність проблематики, граціозність вислову, новаторство нарисів «Візія», «Модерне малярство», «Три образи. Мона Ліза», багатий досвід та глибоку духовність Дарії Віконської. Кінець листа-рецензії підсумовує сказане: “Маємо надію, що ця реабілітація наступить...” [7, с.17].

Чимало вагомих фрагментів із літературного життя маємо у листах Ліни і Миколи Малицьких. 31 жовтня 1931 року Ліна Малицька у листі до Скрутеня з неприхованою вдячністю слушно зазначає: “... це моя перша книжка. Книжка людини, що шукає себе, хоча в дечім вона себе найшла. Але все ж таки це дебют – і дебютантці не вільно сипати похваль, а треба лише заохочувати до дальшої творчості. Правда, Донцов і деякі інші мене просто відстрашили своїм негативним осудом – і велика дяка Вам за цю спробу реабілітації” [5, с.14]. Письменниця молиться за священика, який щиро і безкорисливо захопився та зайнявся її книжкою. Відтак авторку бентежить неминуче розкриття її псевдоніму, який надійно захищав вразливість та делікатність душі:

“Більш за все – маю надію – повинно Вас переконати моє особисте, глибоке бажання: Не торкатись (наразі) того, що є, так сказати б, тайною одноразової, незбагненої індивідуальності. Подібно як улюблена моя Леся Українка і я волюю, щоб моє приватне життя, як життя римської матрони, було “світове” невідоме” [5, с.14]. (Гадаємо, оця незахищеність, притаманна творчим натурам, і підштовхнула Дарію Віконську до фатального кроку – самогубства).

Цікавими штрихами до життєпису Дарії Віконської є її побіжні зауваги про спартанський режим дня, прагнення до вдосконалення (загартовування), захоплення грою на фортепіано та неабияку працездатність.

Важливі факти зберегли скупі рядки листа Миколи Малицького від 1 листопада 1931 року. Він висловлює вдячність священику за його прихильність до дружини і за прочитані ними зауваги “Довкола одної книжки”. Адресат пропонує помістити згадану статтю в «Ділі», “як найбільш читаним і таким, що помістило добру і прихильну рецензію Д-ра Рудницького”. А проте наступні рядки викликають певне здивування: “Рецензію добре було би помістити в якомусь журналі (чи Др.Донцов, як ваш знайомий, не зм’якне і не помістить в ЛНВ. – мабуть, ні.– Правда?): а як ні – то остаточно в «Меті» [5, с.17]. Йдеться про іншу рецензію Й. Скрутеня. Останні рядки проливають світло на досі маловідомі стосунки Дарії Віконської із колегами по перу: “Ясно, що львівське жіноцтво, передусім се згуртоване довкруги журналу «Нова Хата», не буде прихильно дивитися на авторку «Райської яблінки». Особисті розрахунки” [5, с.18]. Принагідно зауважимо, що саме ця ситуація змусила пізніше письменницю друкуватися тільки в альманасі «Жіноча Доля» (її листи до редакції часто з’являлися у рубриці “Голоси визначних жінок про «Жіночу Долю»).

У постскрипті до листа чоловіка Дарія Віконська із занепокоєнням і вочевидь небезпідставно додає, що її знайомство з М. Рудницьким і з Й. Скрутеном викличе “хвилю пліток” про їх допомогу.

Того ж дня, 1 листопада 1931 року, Ліна Малицька відправляє власного листа Й. Скрутеню, у якому вкотре рішуче наполягає на небажаності порушення таємниці приватної кореспонденції. Письменниця також переконливо стверджує, що її «Райська яблінка» – “це чисто літературний твір, твір без найменшої претенсії до якої-небудь, хоча б і католицької тенденції” [5, с.21]. І перелічує образливі цитати із рецензії Д. Донцова, який закидав дебютантці “звихнений інстинкт життя”, “нездорову еротику, що упивається витворами власної фантазії, уникаючи “грубого” контакту з дійсністю”. Водночас Дарія Віконська, попередньо прочитавши листа чоловіка, звісно, не могла не помітити певного компромісу у його просьбі помістити схвальну рецензію саме у «Літературно-науковому віснику», зважаючи на близьке знайомство Д. Донцова із священиком.

З листа (17 листопада 1931 р.) Ліни Малицької до Скрутеня (якого вона вітає з іменинами 23 листопада) бачимо, що письменниця болісно переживає розкриття свого псевдоніму, адже стаття повинна з'явитися у «Ділі». Дарія Віконська молиться за видужання митрополита Андрія Шептицького, згадує про листування з Наталеною Королевою, яку приязно називає “українським Сфінксом”, мережить рядки про багатство інтимних переживань, що вилилися у чудову поезію в прозі «*Vegetia Rex*». Про глибоку повагу авторки до священника переконливо свідчить форма звертання: “Високопреподобний і Дорогий Отче!”

Лист від 22 січня 1932 року розкриває нам емоційний стан жінки, що відверто пише про свою “відтатість від світу, передової думки”.

Як бачимо, завісу таємничості над Дарією Віконською при- відкриває саме цікавий та інформативний епістолярій, який викличе ще значний інтерес у дослідників. Письменниця була оригінальною у листуванні, дотримувалась старих традицій в епістолярії.

Критична рецепція творчості Дарії Віконської 30-х років ХХ століття вирізняється також численними рецензіями на її надзвичайно цікаву монографію (першу і єдину) про ірландського письменника Джеймса Джойса, з ім'ям якого пов'язаний новий розвиток європейського роману. Симптоматично, що Віконська, знавець тогочасної англомовної літератури, визнаючи магічний вплив Джойсового “Улісса” на українського читача, передусім завдяки “ритмічності, поезії та красі” твору, в якому “кожне слово має особливу гідність”, адже “артист важив його на вазі золота” [1, с.95], фіксуючи багатство його формально-змістових прикмет, водночас назвала книгу “довгою скаргою на нікчемність світу” [1, с.96] і зазначала про її шкідливість для певної категорії читачів: “Треба широкого літературного знання і виробленого естетичного смаку, щоб зрозуміти інтенції артиста і зайняти відповідне становище до зображених там сцен і зачіплених проблем” [1, с.97]. Цікаво, що окремі рецензенти «Дзвонів» та «Вісника» після появи монографії української дослідниці джойсознавства дошкульно критикували насамперед самого Джойса, який, на переконання визначного теоретика католицької літературно-критичної думкр

ід Ц

творів “з більшим гартom духа” [10, с.854], демонструє прагнення довести передусім корисність студії Віконської.

Зрештою, вихід у світ монументального тому есеїв «За державну бронзу» – “плоду многолітніх роздумів уже дозрілого і досвідченого інтелекту” [2, с.390], який побачив світ 1938 року у Львові, також викликав появу різноформатних рецензій. Коли уважно простудіювати цю книгу, названу за рядками вірша Євгена Маланюка, можна впевнено говорити про виважену аргументацію, глибокий аналіз та логічне розв’язання проблеми життя і обов’язку нації. Авторка блискуче оперує фактологічним матеріалом, почерпнутим із праць відомих філософів, вчених. Свою книгу Дарія Віконська присвятила українській молоді, передусім сільським дітям, на яких вона поклала великі надії. Адже селянин є “Богом і природою вибраним представником справжньої України, бо правда української землі є його правдою... Він є вічною традицією державотворчого чинника народу” [2, с.140].

Заповіді українському суспільству Дарія Віконська дала у дев’ятьох “скрижалах” – розділах, кожен з яких має конкретну назву: 1) Культ труду; 2) Апольогія душі; 3) За відродження людини; 4) Степ (властиво, цей розділ присвячений характеристиці творчості Б.-І. Антонича та Є. Маланюка); 5) Психіка ресентименту; 6) Європа і ми; 7) За доцільність; 8) Провідник; 9) Зачудування. За словами письменниці, стрижнем цих нарисів є людина – “як морально розвинена суспільна одиниця”. Із тез Віконської випливає, що треба викувати “новий тип українця, гідного бути членом висококультурної національної спільноти” [2, с.2]. Остаточним заповітом письменниці є боротьба-змагання, починаючи від свого “я”, від шкідливих традицій і рабської психіки – до шляхетної боротьби за краще майбутнє, та безнастанна праця над собою. Прихильно відгукуючись про цей твір, критик М. Демкович-Добрянський слушно зауважив, що саме “тривога за наше майбутнє, тривога, що випливає з великого патріотизму, велить Дарії Віконській писати свої нариси, щоб вказати українцям на їх історичну неминучість” [3, с.540]. Адже, на переконання авторки, Україна “має стати чинником, що внесе у круг культурних держав такі цінності, яких не в силі внести там ніхто інший, тільки й виключно вона” [2, с.11]. Сутність ціннісних засад має зримий національний ґрунт.

Є. Маланюк, міркуючи про “якусь фатальну механіку в переховуванні наших друків”, про “якесь свідоме шкідництво”, акцентує на невромінальності книги «За державну бронзу» (“то був монументальний том, чудовий папір, добірний друк, гарна обкладинка. То було щось, що мало залишитися напевно, що було плановане, як заповіт, на потомні покоління й потомні часи”), сподівається, що “той том десь існує (в Римі? в Парижі? В Кілі – при університеті, де, як кажуть, заховалася найбільша кількість україніки?)”, вірить, що “його можна б відновити... поки ще час...” [6, с.11]. Відрадно, що сподівання митця не є марними і

ми свідомі свого покликання – повернути із резервації забуття твори авторки” [12], зокрема упорядкувати і видати розшуканий у спецфондах означений твір.

Отже, панорама літературно-критичної думки означеного періоду увиразнює висновок, що діапазон різнорідних чи радше амбівалентних оцінок (окремі з них спростовані часом) творчого доробку Дарії Віконської варіює від схвального сприйняття до назагал гострих і безапеляційних публікацій, які не завжди могли подолати інерцію літературно-критичного мислення, однак сприяли кристалізації естетичної свідомості. Зрештою, вони стали надійним підмурівком ширше закреслених досліджень, що допоможуть повною мірою збагнути феномен різної-прерізної (висловлюючись вдалою фразою літературознавця Тараса Салиги про “великість Івана Франка”) авторки та належно оцінити її внесок в український літературний процес. Актуальність творчості Віконської є симптоматичною в українському культурному контексті й обіцяє подальшу її рецепцію, зокрема осмислення своєрідності сприйняття в критичному дискурсі її новелістики, багатой за своєю жанрово-стильовою палітрою, проблемно-тематичним наповненням, оригінальною за естетико-культурним, психологічним, філософським та національним світовідчуттям.

Література

1. Віконська Дарія. Джеймс Джойс: Тайна його мистецького обличчя / Дарія Віконська. – Львів, 1934.
2. Віконська Дарія. За силу і перемогу: Нариси. – Кн. 1.: За державну бронзу / Дарія Віконська. – Львів: Накл. Л. Малицької, 1938. – 285 с.
3. Демкович-Добрянський М. За героїчну духовність: Дорога до сили й перемоги / М. Демкович-Добрянський // Дзвони. – 1938. – Ч. 12. – С. 539-545.
4. Ільницький М. Драма без катарсису: Сторінки літературного життя Львова першої половини ХХ ст. / М. Ільницький. – Львів: Місіонер, 1999. – 212 с.
5. Листи Малицьких Ліни і Миколи до Скрутеня Й. – ЦДІА у Львові, ф. 376, оп. 1, спр. 101, арк. 1-166. 1.
6. Маланюк Є. Дарія Віконська Є./ Маланюк // Книга спостережень: Проза. – У 2т. / Євген Маланюк. – Торонто, Онтаріо, Канада: Гомін України, 1966. – Т. 2. – С. 387-391.
7. Рец. Й. Скрутеня на твір Малицької Ліни “Райська яблінка”. – ЦДІА у Львові, ф. 376, оп. 1, спр. 3, арк. 1-16.
8. Рец. на кн.: Віконська Дарія. Райська яблінка. – Львів, 1931. – Підп.: Criticus і Г. Костельник / Criticus і Г. Костельник // Дзвони. – 1931. – Ч. 6. – С. 418-419.

- 9 Рец. на кн.: Віконська Дарія. Джеймс Джойс: Тайна його мистецького обличчя. – Львів, 1934. – Підп.М.Г. / М.Г. // Дзвони. – 1934. – Ч.10-11. – С.496.-498.
10. Рец. на кн.: Віконська Дарія. Джеймс Джойс: Тайна його мистецького обличчя – Львів, 1934. – Підп.Л.Граничка / Л.Граничка // Вісник. – 1934. – Кн.ІІ. – С. 853-854.
11. Рудницький М. Між ідеєю і формою / М.Рудницький. – Львів, 1932; Від Мирного до Хвильового / М.Рудницький. – Львів, 1936.
- 12.“Сокровенне”: антологія західноукраїнської малої прози 20-30-х років ХХ століття / упорядкув. Лариси Табачин. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2002. – 245 с.
13. Див., скажімо: Федорович-Малицька І. La Gargonne / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1925. – Ч.4. – С.3; Федорович-Малицька І. Жінка в творчості великого французького письменника / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1926. – Ч.4. – С.3; Федорович-Малицька І. Новий тип жінки (3 нагоди нових книжок Victora Marqueritte)/ Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1926. – Ч.11. – С.2-3; Федорович-Малицька І. Нова історична повість Б. Лепкого / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1927. – Ч.12. – С.4; Федорович-Малицька І. Економічна незалежність жінки / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1926. – Ч.11. – С.4; Ч.12. – С.4. Федорович-Малицька І. В незабутню пам'ять Нусі Новаківської (В річницю смерті 12.IV.1925) / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1926. – Ч.4. – С.2-3; Федорович-Малицька І. Українська артистка в концертній салі / Федорович-Малицька І. // Нова Хата. – 1927. – Ч.4. та ін.
- 14.Інформація з інтернет-ресурсів про афоризми Дарії Віконської [Електронний ресурс]. – Режим доступу: divczata.org / [tematika](http://tematika.com) / aforizmi-i-tsikavinki.html.

Стаття надійшла до редакційної колегії 16.10.2012 р.

*Рекомендовано до друку докт.філол.наук, професором **Мафтин Н.В.**,
докт.філол.наук, професором **Гнатюком М.І.** (Львів)*

DARIYA VIKONSKA'S CREATIVE WORK THROUGH LITERARY- CRITIQUE RECEPTION IN THE 30TH OF THE XX CENTURY (the 120-year anniversary)

Larysa Shevchuk

*PreCarpathians National University by Vasyl Stefanyk;
76000, Ivano-Frankivs'k, Shevchenko str., 57*

On the material of epistolary and literary-critique papers in the 30th of the XX century the idea and aesthetic bases, literary strategies and evolutionary stages of Dariya Vikonska's creative work are highlighted and the concept about the specificity of Western Ukrainian literary process of the period mentioned is extended.

Key words: *Dariya Vikonska, reception, epistolary papers, critique.*